

Police National
Place Dubernin
Périgueux

HLÁŠENÍ MIMOŘÁDNÉ UDÁLOSTI
Č.j. PN/24/MI/47398(P)

Mimořádná událost: Násilná smrt
Příčina smrti: Bodné rány, vykrvácení
Datum: 11. května
Místo nálezu: St Denis, Dordogne 24240
Hlášení podal: Velitel městské policie, Courrèges,
Benoît
Vyšetřující soudce: Zatím nejmenován
Detektiv pověřený vyšetřováním: Náčelník
kriminálního oddělení J-J Jalipeau
Oběť: Hamid al-Bakr
Datum narození: 14. 7. 1923
Místo narození: Oran, Alžír
Povolání: Voják (seržant v důchodu), domovník
Vojenské identifikační číslo 47937692A
Číslo sociálního zabezpečení: KV47/N/79457463/M
Místo zaměstnání: (poslední známé) Ženijní učiliště,
Lille
Adresa: La Bergerie, Chemin Communale 43, St Denis,
24240

Hlášení:

Městský policista Courrèges, jehož doprovázel strážník kapitán Duroc, Etienne, služebna 24/37, se dostavili do osamocené venkovského domu patřícímu zesnulému na základě telefonátu vnuka oběti, Karima al-Bakra. Smrt stanovil Morisot, Albert, náčelník hasičského sboru v St Denis. Smrt způsobilo vnitřní krvácení po bodných ranách. Oběť měla svázané ruce a byla fyzicky týrána. Technici k ohledání místa činu zavolání z Bergeracu.

Poznámka: Kopie všech hlášení budou zaslány na prefekturu v Périgueux.

kapitola 1

Jednoho jasného květnového rána, tak brzy, že se mlha stále ještě válela nad obloukem řeky, se na útesu nad malým francouzským městečkem zastavila bílá dodávka. Vystoupil z ní muž, popošel k okraji silnice, mocně si protáhl záda a přitom se kochal dobře známým pohledem. Muž byl pořád ještě mladý a evidentně docela ve formě, neboť byl celkem štíhlý a pohyboval se svižně. Nicméně když povolil svaly, uvědomil si svou zálibu v dobrém jídle a něžně si prohmatával břicho, jestli neobjeví přebytečný tuk – stálá hrozba v téhle jarní době, kdy ragbyová sezóna už skončila a pořádná lovecká sezóna ještě nezačala. Jeho oblečení tvořila zřejmě z poloviny uniforma – pečlivě vyžehlená modrá košile s výložkami ale bez kravaty, tmavomodré kalhoty a černé boty. Husté tmavé vlasy měl nakrátko ostříhané, hnědé oči se dívaly přátelsky a ústa vypadala, jako by byla vždy připravena se začít usmívat. Na odznaku na hrudi, jakož i na dveřích dodávky stálo *Police Municipale*. Poněkud zaprášená brigádýrka ležela na sedadle spolujezdce.

V ložném prostoru dodávky bylo vidět páčidlo, chumel startovacích kabelů, košík s čerstvě snesenými vejci a vedle něj další s prvními jarními lusky hrášku, dále dvě tenisové rakety, boty na ragby,

běžecké boty a velký vak s různými sportovními potřebami, vše propletené s rezervním vlascem na ryby. Kdesi pod tím ležela lékárníčka, malá krabice s náradím, deka a piknikový koš s talíři a skleničkami, slánkou a pepřenkou, hlavička česneku a kapesní nůž s kostěnou rukojetí a vývrtkou. Pod předním sedadlem byla zastrčena láhev ne zcela legální pálenky *eau de vie* od jednoho spřáteleného farmáře. Poslouží k přípravě *vin de noix*, jakmile budou na den sv. Kateřiny k mání zelené vlašské ořechy. Benoît Courrèges, velitel městské policie v malém městečku St Denis s 2 900 dušemi, všeobecně zvaný Bruno, byl vždycky připraven na všechny možnosti.

Nebo téměř na všechny. Nenosal pás obtěžkaný pouzdrem se zbraní, pouty a baterkou, klíči a notesem a dalšími břemeny, které tíží každého francouzského policistu.¹ Nepochybně by se někde pod tím harampádím ve voze našel pár obstarožních pout, ale Bruno už dávno zapomněl, kde od nich mohou být klíče. Baterku dokonce měl a už si několik dní vytrvale připomínal, že do ní musí koupit baterie. Měl i notes: ležel spolu s pár tužkami ve schránce před sedadlem spolujezdce, ale momentálně byl plný různých receptů, poznámek z poslední schůze tenisového klubu (ty ještě musí přepsat na vrtkavém starém počítači, kterému nedůvěřoval) a řady jmen a telefonních čísel *minimes*, kluků, kteří projevíli zájem navštěvovat jeho ragbyový kurz.

Brunova poloautomatická pistole, trochu obstarožní MAB 9mm, byla zamčena v trezoru v jeho kanceláři na radnici, odkud ji vydával jen jednou za rok, když musel podstoupit kontrolní střelbu na policejní střelnici v Périgueux. Během těch osmi let služby u městské policie ji měl u sebe jen třikrát. Poprvé, když byl v sousední obci zpozorován vzteklý pes a policie měla pohotovost. Podruhé to bylo, když francouzský prezident projížděl skrz St Denis, aby si prohlédl

¹ Náčelníkem městské policie ve Francii je starosta a činnost městské policie se převážně redukuje na řízení dopravy a pomoc při živelných pohromách. Strážníci pracují jen od 6.00 do 23.00 a často ani nemají zbraň. Pozn. překladatele.

proslavené jeskynní malby v Lascaux. Prezident se zastavil v St Denis, aby navštívil svého starého přítele Gérarda Mangina, jenž byl starostou St Denis a Brunovým zaměstnavatelem. Bruno zasalutoval prvním muži Francie a hrdě stál na strážní před radnicí, kde se přátelsky bavil s mnohem lépe vyzbrojeným členem prezidentovy ochranky, z něhož se vyklubal Brunův spolubojovník z doby jejich společné armádní minulosti. Potřetí se Bruno ozbrojil, když z místního cirkusu utekl bojující klokan, ale to je jiný příběh. Ve službě Bruno ještě nikdy zbraň nepoužil a byl na to náležitě hrdý. Jako většina mužů (a nemálo žen) z oblasti St Denis i on střílel během lovecké sezóny takřka denně. Obvykle také trefil cíl, pokud se zrovna nesnažil střelit *bécasse* – ptáka, který mu sice nejvíce chutnal, ale který byl téměř nepolapitelný.

Bruno spokojeně shlížel na své městečko, které ve svěžím jitru vypadalo, jako by ho *le bon Dieu* zázračně stvořil přes noc. S potěšením pozoroval, jak se v záři nízko stojícího slunce leskne a třpytí zčeřená hladina řeky Vézère pod oblouky staříckého kamenného mostu. Žluté a rudé pruhy světla oživovaly trávu pod vrbami a tancovaly na medově zbarvených fasádách starých domů podél řeky. Čelní skla a chromované nárazníky vozů a karavanů parkujících za lékařským střediskem zářily do dálky, stejně tak jako větrná korouhvička na kostelní věži a orel na vršku městského pomníku padlých ve válce, kde se bude muset v poledne zúčastnit slavnostního ceremoniálu.

Život ve městě se zvolna rozbíhal, první zákazníci se trousili do Fauquetovy kavárničky a všechno vypadalo idylicky mírumilovně. Až sem nad město slyšel skřípot vytažované kovové rolety Lespinassova *tabacu*, kde se kromě cigaret prodávaly rybářské pruty, revolvery a munice. Jak logické, pomyslel si Bruno – prodávat ty smrtící věci společně. Aniž by se musel dívat, věděl, že roletu vysouvá madame Lespinassová, kdežto její manžel už kráčí do kavárničky pro první z mnoha skleniček bílého, které ho budou po celý den udržovat v příjemně povznesené náladě.

Také osazenstvo radnice už bude u Fauqueta, budou popíjet kávu, přikusovat croissanty a přitom prohlížet titulky ranního vydání *Sud-Quest*. Vedle nich bude sedět chumel starších mužů studujících do-

stihovou sázenku a vychutnávajících si svou první ranní *petit blanc*. Obuvník Bachelot chodívá na skleničku také k Fauquetovi, kdežto jeho soused a úhlavní nepřítel Jean-Pierre, majitel obchodu s jízdními koly, začíná den v Ivanově kavárně *Café de la Libération*. Jejich nepřátelství mělo počátek v době války: jeden z nich byl členem komunistického hnutí odporu a druhý se zapojil do de Gaullovy *Armée Secrète* – Bruno si ale nebyl schopen pamatovat, který patřil kam. Zato věděl, že ti dva spolu od války nepromluvili ani slovo a ani nedovolili svým rodinám, aby pronesli něco přátelštějšího než mrazivé „*bonjour*“. Také se říkalo, že oba dva muži zasvětili řadu let tajnému úsilí svést manželku toho druhého, a starosta jednou při skleničce Brunovi tvrdil, že podle něj určitě uspěli oba. Bruno byl ale dost dlouho policistou na to, aby bral tvrzení o nevěrách svých bližních s rezervou. A jelikož si v těchto choulostivých záležitostech pečlivě hlídal vlastní soukromí, přiznával stejné právo i ostatním.

Tento ranní chod města představoval rituál, jež bylo nutno respektovat – patřila k němu i důslednost, s níž každá rodina měla vybránu jednu z místních čtyř pekáren a pouze v té kupovala pekařské produkty. A když byla nucena přijít v době dovolené ke konkurenci, lamentovala, jak jinak pečivo chutná a jak má jinou konzistenci. Tyto ranní rituály obyvatel St Denis byly Brunovi stejně důvěrně známé jako jeho vlastní: rozcevička při poslechu *Radio Périgord*, sprcha se speciálním šampónem, který byl zárukou proti plešatění, mýdlo s vůní zeleného jablka. A než se uvaří káva, nakrmit slepice a podělit se o toasty z včerejší bagety se psem Gigim.

Bruno přenesl pohled přes potok, který se vléval do řeky Vézère, na vápencové skály svažující se do údolí. Jejich tmavé, a přitom podivně márnivé jeskyně skrývaly prastaré malby, které lákaly do údolí školní výpravy a turisty. Turistická kancelář je nazvala „Kolébkou lidstva“ a tvrdila, že tahle část Francie představuje nejdéle trvale obydlené území v celé Evropě. Lidé tu žijí už nějakých čtyřicet tisíc let, přežili tu doby ledové i období oteplení, záplavy, války a hladomory. Bruno dobře chápal proč. Zároveň si uvědomoval, že tu ještě existuje řada jeskyní a kreseb, které by rozhodně měl vidět.